

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. I. Quàm ingrati simus Deo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

IOANNIS EVSEBII NIEREMBERGII

EX SOCIETATE IESV

D E

ADORATIONE

IN SPIRITV

E T

VERITATE

LIBER QVARTVS.

CAPVT I.

Quàm ingrati simus Deo.

QVAM infeliciter nostrum cor sollicitant beneficia tua, ô Felicitas Beatorum, vt commoueat nos ad benevolentiam paruula beneficentia etiam pessimorum hominum, imò ferarum, & non stupeamus & deficiamus amantes immensam beneficentiam naturæ tuæ beneficæ! Quomodo hoc fit; quòd si homo fecisset, putaremus ingens beneficiũ, & eo ipso quòd Deus fecerit incomparabiliter plus multo, nõ æstimamus bene-

benefecisse, nec gratos esse curamus? An naturam suam perdit aqua quòd in mari sit, non in exiguo poculo? an amittet naturam beneficij, quòd Deus sit auctor, cuius natura est benefacere? Potius credendum est, aquam esse quod hauritur è pelago. Calòrne, propterea quòd sit in igne, putandus est non calefacere; sed solùm ille quòd sit in alienâ & violentâ materiâ? efficacior est ardor ignis, & magis fouet quàm calor ligni: sic munera Dei beneficentiora sunt, quàm hominum, quia Dei sunt. Bonitatis natura est benefacere, sicut ignis calefacere. In hominibus languidior est beneficentia, quia ab eorum naturâ aliena, sicut & eorum propria solùm est indigentia. Purior est aqua in fonte, quàm in riuis: puriora sunt beneficia Dei, quàm hominum, qui plerumque corrumpunt naturam beneficij. Cur igitur munera amittent priuilegium & reuerentiam suam, quòd fiant à Deo; quæ si facta essent ab vili quolibet homine multò minora, nisi grati essemus, non auderemus securâ fronte esse coram hominibus, sed erubesceremus confusi, vt adhuc nostrimet nos puderet, nobisq̃ue videremur esse sine honore infames; & tamen quia sunt facta à Deo, impunè sumus ingrati, atque coram Deo & Angelis audemus sine pudore comparere. Cur dona, quia à Deo veniant,

Z

infe-

infeliciora sint & deterioris conditionis, cum ea solum seruent omnes conditiones benefaciendi, & felicissimè nobis subueniant? Estne ista beneficij infelicitas, factum fuisse à felicitate summâ?

Cur non amamus te Domine, qui creasti penitus nos; & grato animo sumus erga latrones, quia non penitus spoliarunt nos, & erga canes adhuc, quia custodiunt nostra? eum, qui in necessitate aliquâ subuenit, amamus; & non liquefimus præ amore tui, qui dedisti essentiam & vitam creando nos, cum nihil fuimus. Quæ maior necessitas & penuria, quàm cum nihil habebamus, imò nihil eramus? Si Deus tunc subuenit nobis, donando vitam & esse; cur non meminimus tantæ eleëmofynæ, cum gratificemur ei, qui exiguum subsidium vitæ præstitit? Anne maior misericordia censebitur opitulari quo viuamus, quàm dare ipsum viuere? Eò maiora censentur beneficia, quò opportuniùs conferuntur pro indigentia maiori, & quæ vltro dantur sine postulationis aut desiderij pretio. Quæ maior indigentia, quàm nihili, quæ summa egestas est? Summum igitur beneficium Deus fecit, summo amore dignum, qui occurrit tantæ egentiæ: summum beneficium est quod tam vltro concessit, cum ex nobis nihilum præcessit. Quantò quis magis eget,

eget, etiam si parum donetur, pluris aestimatur, quàm cum plus donatur minùs indigenti: tu Domine, cum summè egebamus in nihilo, non parum dedisti, sed totum ipsum quod sumus.

Ad calculos veniant omnia hominum beneficia; & quia longum esset recensere singula, consideremus illud, quod omnium gentium iudicio maximum celebratur, & ultra omnem gratiam esse, atque conferamus cum minimo beneficio diuino creationis. Clamat & docet natura, nullam gratiam parem reddi posse parentibus: at hi quid dederunt? foetidum corpus, obnoxium peccato, morbis, & omnibus miseriis vitæ huius, ut iam quodammodò melius se gerant parentes erga vermes foetidos, quàm erga filios: nam illos creant non contaminatos culpâ, nec obnoxios iræ diuinæ; filios verò gignunt maledictos, iam peccatores, dignos morte & carcere. Quomodo, Domine, immemores tui sumus, & erga te impudentes, cum totum nostrum esse dedisti, corpus in principio idoneum, purum, & innumeris dotibus decorum, animam excellentissimæ naturæ, puram, spiritualem? Parentum beneficium non magni illis stetit; nam de superfluis sibi tantùm impertierunt nobis non totum corpus, sed particulam spurcissimi stercoreis, & faniem:

356 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
faniem : tu Domine totos nos dedisti, totum
corpus, totam animam puram : quod bene-
ficium non minori tibi stetit quàm omni-
potentiæ tuæ viribus. Illud adhuc quod à paren-
tibus habemus, id nobis non dederunt, sed tu
per illos : illi solùm de se dederunt obligatio-
nem culpæ & auspiciam miseriarum. Quod
parentes dederunt, non fuit propter purum
amorem nostri, sed propter turpem volupta-
tem suam : tu Domine raptus amore nostri,
nos creasti. Parentes fortasse inuiti nos pro-
duxerunt, qui sæpè nolunt generare : non
fuit officium amoris ipsorum, vt nos gigne-
rent, & non alios, quia nec in potestate nec
in electione eorum fuit : tuus Domine amor
me creauit, & non alios ; electio tua fuit : tu
Domine conspiciens innumeros homines
quos creare posses, & tibi meliùs seruirent,
me miserum nullis meis meritis elegisti ; nec
impediuit amorem tuum, præuidisse me
peccaturum aduersus te plusquam omnes, &
futurum omnium peccatorum scelestissi-
mum & maximum, & magis ingratum,
quàm Lucifer primogenitus peccati, & Iu-
das venditor Filij tui, & Antichristus eius ad-
uersarius.

En Domine, in vno beneficio tuo non tan-
tùm me totum debeo semel, sed multiplici-
ter me debeo : quomodo alia soluam ? Me
totum

totum debeo tibi , quia me dedisti totum :
 me totum debeo , quia in me impendisti
 tuam omnipotentiam : me totum debeo,
 quia non dedisti inuitè : me totum debeo,
 quia dedisti vltro : me totum debeo, quia de-
 didisti amando : me totum debeo , quia de-
 didisti eligendo me inter infinitos : me totum
 debeo , quia dedisti præuidendo me ingratif-
 simum super omnes peccatores. O Domine,
 cui toties totum me debeo ob vnicum bene-
 ficium , præsta vt saltem partem meam tibi
 semel reddam ob infinita beneficia : præsta,
 vt cor meum tibi offeram : cumque non se-
 mel hoc beneficium vnicum & multiplex fe-
 ceris , sed continues semper , & augeas quoti-
 die conseruando , totum me quotidie infini-
 ties debeo : infinities cor meum accipe , non
 propter bonum quod in me efficit benefi-
 cium tuum , sed propter bonum quod in te
 efficit vt facias beneficium mihi , & colligo ex
 beneficio tuo. Si igitur tantum est minimum
 hoc beneficium tuum , vt toties propter illud
 me debeam ; quid propter redemptionem,
 quæ tantò excedit creationem , quantò Deus
 excedit hominem ? In creatione me dedisti
 mihi , in redemptione te dedisti , & me resti-
 tuisti.